

Adolescents

Compartir el dia a dia amb els adolescents no és cosa fàcil. Els professors de secundària i els pares amb fills d'aquesta edat prou que ho sabem. L'adolescent -a mig camí de la infantesa i la maduresa— intenta constantment posar a prova l'adult per comprovar quins són els límits, experimenta cada dos per trets canvis sobtats d'humor, es contradiu i s'enfada per no res. Descobreix la intensitat amb què es pot viure l'amistat, l'amor, la traïció i, al capdavall, sent una profunda ràbia cap a aquells que intenten fer-li adquirir responsabilitats, cap als qui li demanen que assumeixi les conseqüències, no sempre agradables, dels propis actes, que és el resultat de fer-se gran (malgrat que molts adults, arribada l'hora, siguin incapaços de portar-ho a la pràctica). L'adolescent es troba carregat de dubtes en una etapa de la vida en què ha de prendre algunes de les decisions més importants. És fins a un cert punt normal, doncs, que desconfiïn de l'adult que els empeny a prendre-les. A estones voldrien viure protegits per la bombolla segura de la infantesa i entomar, com a molt, la condescendència de l'adult (i aquí de vegades troben la complicitat del pare sobreprotector). Altres moments, en canvi, exigeixen un tracte d'adult i demanen l'assumpció de responsabilitats en actes dels quals, després, no sempre seran capaços d'assumir-ne les conseqüències (i aquí de vegades topen amb el rigor del professor ultraexigent).

Els professors de secundària amb fills adolescents potser ho sabem més que ningú i podem assegurar que això, en un percentatge molt alt dels casos, és així. I ens cal una paciència quasi infinita per sobreviure a la convivència amb aquestes criatures de tracte tan poc agraït, que ens desafien i, en el fons, ens demanen que, des del respecte mutu, els assenyalem quins són els límits. Els mestres de primària perceben l'estimació dels seus alumnes. Els de secundària, tot sovint, el seu ressentiment contra el món dels adults. Com els pares. La clau per sobreviure, al meu parer, es troba en el respecte: el que se'ls ha d'oferir i el que se'ls ha d'exigir.

Educar adolescents consisteix, doncs, a oferir molt sense esperar gran cosa a canvi. Si més no, de manera immediata. A la llarga, en canvi, la recompensa pot arribar. Educar un adolescent és una inversió a llarg termini. Quan, al cap dels anys, et trobes un exalumne, que t'abraça i et dedica una mirada que barreja gratitud pel que li vas ensenyar i disculpa per les traves que et va posar, és quan t'adones que potser valen la pena els esforços que dediques, cada dia, a nois i noies que -més petits del que ells es pensen, però més grans del que creuen els pares— estan aprenent a moure's entre els adults.